

## Arrest

**nr. 324 023 van 26 maart 2025**  
**in de zaak RvV X / XI**

**Inzake:**     **X**  
                  **X**

**Gekozen woonplaats:**   **ten kantore van advocaat C. DESENFANS**  
                                  **Eugène Plaskysquare 92-94/2**  
                                  **1030 BRUSSEL**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker (J. J. L. Z.) en verzoekster (A. L. C. C.), die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op respectievelijk 29 oktober 2022 (verzoeker) en 26 januari 2023 (verzoekster) en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 januari 2023.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 mei 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 21 juni 2024.

1.3. Op 30 oktober 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van J. J. L. Z. (verzoeker) luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U hangt de katholieke streek van het christendom aan en hebt geen politieke activiteiten. U werd geboren op (...) 1976 in Armenia (departement Quindío). Daar woonde u ongeveer tot aan de eeuwwisseling, toen u naar Bogotá verhuisde. Vanaf eind 2021 keerde u echter terug naar Armenia, waar u woonde tot uw vertrek uit Colombia. U maakte het hoger middelbaar onderwijs af en werkte in Colombia als taxichauffeur. Uw vader is overleden, terwijl uw moeder in Armenia woont. U hebt geen broers of zussen. Uw partner A.(...) L.(...) C.(...) C.(...) (CGVS (...), DVZ (...)) verblijft net als u in België en heeft ook een verzoek om internationale bescherming ingediend. U hebt geen kinderen met uw huidige partner maar wel een meerderjarige zoon en een minderjarige dochter uit een eerdere relatie, die allebei in Bogotá verblijven.*

*Op de ochtend van 16 juni 2021 was u aan het werk als taxichauffeur. U was aan het wachten op een passagier toen iemand op een brommer uw voertuig voorbijreed terwijl hij achtervolgd werd door de politie. Een tweede brommer sloeg in op de zijkant van uw stilstaande wagen, waarbij de bestuurder om het leven kwam. Drie dagen later begonnen mensen u op te bellen en gaven u de schuld van de dood van een leider van het Frente 27 van de FARC. U hield echter uw onschuld staande.*

*Op 23 december 2021 werd u in de wijk Barrio Galán door vier personen op brommers ingesloten en afgeranseld, waarbij u ernstig verwond geraakte. Opnieuw werd u de schuld van de dood van hun baas in de schoenen geschoven. U geraakte bewusteloos en werd voor dood achtergelaten, waarna u in het ziekenhuis ontwaakte.*

*Met het oog op uw herstel keerde u terug naar de boerderij van uw moeder in Armenia. Daar bleef u tot u op 28 oktober 2022 het land verliet. U reisde per vliegtuig naar België via Nederland en bereikte het Belgische grondgebied op 29 oktober 2022. Uw partner bleef in Colombia achter. Het was uw aanvankelijke plan om op 28 december terug te keren naar Colombia, maar toen u in België was werd ook uw partner opgebeld en bedreigd. Jullie beslisten dat u in België zou blijven en dat uw vrouw ook naar België diende te komen. Zij bereikte België op 26 januari 2023. Op 27 januari 2023 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

*U en uw partner vrezen vermoord te worden door Frente 27 van de FARC.*

*Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten voor: uw paspoort en dat van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw, uw rijbewijs en dat van uw vrouw. Daarnaast leggen jullie kopieën neer van volgende documenten: een bundel foto's met verwondingen die u opliep na de aanval, diverse documenten in verband met uw reis naar België per vliegtuig, diverse medische documenten betreffende uw toestand na de aanval en een klacht die u neerlegde en enkele documenten van de verkeerspolitie in verband met het ongeval. Jullie maken ook een USB-sleutel over met daarop enkele foto's van de scène van het verkeersongeval alsook een korte video van het ongeval zelf.*

*B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Meer in het bijzonder heeft u niet aannemelijk weten te maken dat u en uw partner door de tak Frente 27 van de FARC gevisieerd worden omwille van uw betrokkenheid bij een verkeersongeval dat een FARC-leider om het leven bracht. Uw verklaringen over deze vermeende gebeurtenissen zijn immers vaag en vooral bijzonder weinig plausibel.*

*Vooreerst valt op dat u weinig informatie kan verschaffen over de identiteit van de personen met wie u te maken zou gekregen hebben in Colombia of wie u precies vreest bij terugkeer.*

*U verklaart dat u betrokken was bij een ongeval waarbij een leider van het Frente 27 (Front 27) van de FARC-beweging om het leven kwam. Op zich weet u aannemelijk te maken dat u in juni 2021 als taxichauffeur betrokken was bij een verkeersongeval, waarbij een bestuurder van een bromfiets om het leven kwam. U legt een video van dat ongeval neer, net als foto's van dezelfde scène meteen nadien, waarop inderdaad de impact van een ongeval tussen een taxi en een bromfiets te zien is. U ondersteunt het bestaan van dat incident ook verder met documenten van de Colombiaanse politie.*

*Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat het voornaamste slachtoffer van dit ongeval een leider van de Frente 27 is. De dood van deze persoon vormt nochtans de katalysator van alle vermeende vervolgingsfeiten die u nadien zou hebben meegemaakt (CGVS p 8-9). U bent opvallend genoeg niet in staat de naam te noemen van deze persoon, hoewel u daar in principe perfect van op de hoogte zou kunnen zijn: de naam staat immers vermeld in een document dat u aan het CGVS overhandigde (CGVS p 10). Het feit dat u echter deze naam niet kent, ondermijnt wezenlijk uw stelling dat deze specifieke persoon de sleutelfiguur in uw relaas vormt.*

*Het politiedocument waarnaar u verwijst noemt als betrokkene een zekere Jo.(...) A.(...) T.(...) P.(...). U legt echter geen enkel bewijs neer dat een persoon met deze naam een hoge positie bekleedt bij, of überhaupt gelinkt is aan, de Frente 27 van de FARC of de FARC in het algemeen, noch dat hij banden heeft met enige criminele groepering.*

*In dezelfde lijn legt u ook eerder vage verklaringen af over de identiteit van de concrete personen die u vreest in Colombia. U stelt eenvoudigweg dat het gaat om 'de personen die u probeerden te doden' en komt niet verder dan het 'vermoeden' dat het gaat om mensen die 'onder deze leider van het Frente 27 stonden', al suggereert u later dat het om huurmoordenaars ging (CGVS p 11).*

*Samenvattend moet worden opgemerkt dat als u werkelijk problemen kende met individuen in Colombia en ook effectief bepaalde specifieke personen vreesde bij terugkeer, er verwacht zou mogen worden dat u veel beter op de hoogte zou zijn van de concrete identiteit van deze mensen.*

*Voorts dient ook te worden opgemerkt dat het verloop van de gebeurtenissen zoals u dat schetst weinig waarschijnlijk is en er niet op wijst dat iemand in Colombia er werkelijk op uit was u te vermoorden.*

*In dat opzicht is het in de eerste plaats het tijdsverloop van uw relaas dat de aandacht trekt.*

*U verklaart dat het cruciale verkeersongeval zich voordeed op 16 juni 2021. Het volgende incident, waarbij u in de wijk Barrio Galán werd aangevallen en ernstig werd toegetakeld, deed zich ruim een halfjaar later voor, op 23 december. U meldt geen enkel incident of ontwikkeling in de periode tussen beide gebeurtenissen. Ook na de aanval kon u maar liefst elf maanden in Colombia blijven zonder verdere incidenten, tot eind oktober 2022 (CGVS p 8-9, p 6).*

*Het is echter weinig aannemelijk dat een guerrillabeweging u nu eens brutaal om het leven probeerde te brengen uit wraak voor de dood van hun leider, om u vervolgens weer maandenlang met rust te laten alsof zij alle interesse in u verloren waren. Het patroon dat u omschrijft wijst hoogstens op twee van elkaar losstaande incidenten –een verkeersongeval en een gewelddadige overval- eerder dan gerichte vervolging.*

*U werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat het opmerkelijk is dat er maar liefst een halfjaar voorbij ging tussen het initiële verkeersongeval en de poging om u te vermoorden. Uw antwoord hierop weet echter niet te overtuigen: u kwam niet verder dan deze tijdsduur te minimaliseren als 'slechts zes maanden', stelde dat u niet weet hoe dergelijke huurmoordenaars te werk gaan en speculeerde dat zij misschien wat afwachtten tot 'de situatie gekalmeerd was' (CGVS p 11).*

*Ook is het bijzonder weinig plausibel dat de personen die u op 23 december aanvielen, u daarbij niet om het leven brachten indien dat werkelijk hun doel was.*

*U omschrijft dit incident als een bijzonder gewelddadige gebeurtenis, waarbij u met een geweer in het gezicht werd geslagen en waarbij een slagader in uw arm werd opengesneden en u voor dood werd achtergelaten (CGVS p 8). Echter, als het hun doelstelling was om u uit wraak te vermoorden en als het inderdaad om 'huurmoordenaars' of minstens geharde criminelen ging, lijkt het opmerkelijk dat zij zich er kennelijk niet van vergewisten dat zij u daadwerkelijk om het leven hadden gebracht.*

*U weigert bovendien klare wijn te schenken over de verdere afwikkeling van de aanval, hoewel die vanzelfsprekend essentieel is om te begrijpen waarom u levend werd achtergelaten door personen die er zogenaamd op gebrand waren u te doden. U verklaart bewusteloos te zijn geraakt en wakker geworden te zijn in het ziekenhuis, maar kan niet uitleggen hoe u naar dat ziekenhuis was getransporteerd, noch door wie (CGVS p 11-12). Het houdt echter geen steek dat niemand u hiervan op de hoogte gebracht zou hebben eens u weer bij bewustzijn kwam. Op deze manier biedt u dus geen zicht op de werkelijke aard van het incident waarvan u het slachtoffer werd, hetgeen afbreuk doet aan uw bewering dat het gerichte, door wraakmotieven geïnspireerde vervolging betrof.*

*U legt foto's neer van de verwondingen die u opliep ten gevolge van deze aanval alsook diverse medische documenten die werden opgesteld in de nasleep ervan. Deze documenten tonen inderdaad aan dat u in december 2021 het slachtoffer werd van verregaand fysiek geweld. Dat punt wordt op zich niet betwist door het CGVS, daar u het uitvoerig staft. Uit geen van de documenten blijken echter de vermeende wraakmotieven van de daders die u weliswaar aanhaalt maar die u geenszins aannemelijk weet te maken. Met andere woorden, op basis van uw interview en stavingstukken kan niet zonder meer worden aangenomen dat u daadwerkelijk het slachtoffer was van gerichte, geïndividualiseerde vervolging. Het CGVS erkent dat gemeenschappelijke criminaliteit, ook in fysiek gewelddadige vorm, voorkomt in Colombia. Met het oog op de beoordeling van uw toekomstgerichte vrees is het echter essentieel dat u aannemelijk maakt dat er specifieke omstandigheden zijn waardoor net u bij terugkeer een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van geweld, bijvoorbeeld van een aanval zoals deze. U laat na dat te doen.*

*Ook het feit dat uw partner kennelijk probleemloos kon achterblijven in Bogotá terwijl u naar Armenia trok, duidt erop dat niet gericht naar u gezocht werd.*

Rond de overgang tussen 2021 en 2022 keerde u zelf terug naar uw geboortestad Armenia om er maandenlang te herstellen van de aanval die u te verduren gekregen had (CGVS p 8-9). Uw vrouw bracht deze hele periode door in Bogotá, op de plek dus waar u in de problemen was gekomen (CGVS p 11). U verklaart weliswaar dat u het doelwit was en niet zozeer uw vrouw (CGVS p 11). Tegelijk stelt u echter dat uw vrouw wel door uw vijanden belaagd werd eens u Colombia had verlaten en zich uiteindelijk ook genoodzaakt zag het land te ontvluchten en in België internationale bescherming aan te vragen (CGVS p 9). Dat wijst er dan weer net wel op dat het Frente 27 niet te beroerd waren om ook uw familie te viseren.

In dat opzicht is het dan weer opmerkelijk dat uw kinderen wel nog in Bogotá wonen (CGVS p 7), dat zij het goed stellen (CGVS p 8) en dat, ondanks de voortdurende aanwezigheid van uw kinderen aldaar, zich geen nieuwe ontwikkelingen meer hebben voorgedaan in uw problemen sinds uw huidige partner het land verliet (CGVS p 10). Als er werkelijk personen waren die het in Colombia nog steeds op u gemunt hadden, zou men logischerwijs verwachten dat uw kinderen niet zomaar met rust zouden worden gelaten, temeer dat volgens uw verklaringen ook niet het geval was met uw partner.

Samenvattend kan er dus geen geloof worden gehecht aan de vermeende vervolgingsfeiten zoals u die omschrijft.

De geloofwaardigheid van uw vrees wordt bovendien nog verder ondermijnd door de vaststelling dat uw eigen gedrag geenszins overeenstemt met een echte vrees voor vervolging, in die zin dat u op verscheidene punten bijzonder lichtzinnig en onvoorzichtig omgegaan zou zijn met de vermeende vervolging.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebt benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming.

Na afloop van het verkeersongeval in juni liep er een politieonderzoek, waarbij werd vastgesteld dat u geen schuld trof voor dat ongeval (CGVS p 8). Nadien stapte u zelf nog één keer naar de Colombiaanse autoriteiten. Op 5 november 2021 legde u klacht neer naar aanleiding van de dreigtelefoontjes die u ontving (CGVS p 10). U legt een kopie van deze klacht voor bij het CGVS, al kan daaruit onmogelijk de waarachtigheid van de vermeende bedreigingen worden afgeleid.

U verklaart echter dat u op geen enkele manier meer bescherming zocht na de aanval in december 2021 (CGVS p 10), nochtans de centrale escalatie van uw problemen en veruit de meest ernstige gebeurtenis die u aanhaalt. Gevraagd waarom u dat niet meer deed, stelt slechts dat u bang was en voorzichtig wilde zijn (CGVS p 10-11). Het lijkt echter logischer dat als u inderdaad bang was, u net wel de hulp van de Colombiaanse autoriteiten zou verzoeken.

In dit verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt, zoals hierboven omschreven, dus niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu het geval is.

Bovenal dient echter ook te worden opgemerkt dat het feit dat u niet alle binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitputte verdere afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en de ernst van uw vrees. Colombia beschikt immers over uitgebreide bescherming van overheidswege. Als u daadwerkelijk ernstige problemen kende in Colombia, kan worden verondersteld dat u tot het uiterste zou gaan om van deze nationale bescherming gebruik te maken van zodra u geconfronteerd werd met de door u geschetste gebeurtenissen.

Voorts valt op dat u ook niet ernstig overwogen hebt om zichzelf in veiligheid te brengen door elders in Colombia te gaan wonen. Nochtans kan verwacht worden dat dit uw eerste reflex zou zijn, indien u werkelijk voor uw leven vreesde in Bogotá.

De meest voor de hand liggende optie in dat opzicht is Armenia, de stad waar u zelf vandaan komt en in de buurt waarvan ook uw moeder woont. U ging begin 2022 op haar boerderij nabij Armenia wonen om er te herstellen van de verwondingen die u in december in Bogotá opliep. U zou er blijven tot u eind 2022 Colombia verliet (CGVS p 9). Hoewel u nadrukkelijk gevraagd werd naar uw leven in Armenia in deze periode, maakt u zelf niet de minste melding van enig incident of zelfs maar de minste indicatie dat u in Armenia niet buiten het bereik van uw vermeende belagers zat (CGVS p 11). Met andere woorden, er kan worden verondersteld dat u daar in veiligheid kon leven, bovenop het feit dat u een persoonlijke band met de plaats had en er familie had wonen. Gevraagd of u dan niet gewoon naar Armenia zou kunnen verhuizen, hield u het erbij dat u gezocht wordt door een front van de FARC en dat zij actief zijn in heel Colombia (CGVS p 13), hetgeen vanzelfsprekend geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat deze beweging u net niet wist te vinden toen u maandenlang in Armenia woonde.

Gevraagd of u ooit overwogen hebt om zich elders in Colombia te vestigen, buiten Armenia en Bogotá, stelt u eenvoudigweg dat u in andere steden 'niemand kent' en 'niet weet hoe het er daar aan toe gaat' (CGVS p 13). Het spreekt echter voor zich dat deze argumentatie weinig ernstig is, aangezien precies hetzelfde gold voor België.

Wat betreft uw eigen lichtzinnige omgang met het gevaar waarin u verkeerd zou hebben, is het opmerkelijk dat u, zoals hoger omschreven, uw vrouw achterliet in Bogotá toen u zelf –zogenaamd uit vrees voor uw leven Armenia verliet (CGVS p 11). U verantwoordt deze keuze door te stellen dat uw vrouw twee dochters had in Bogotá om voor te zorgen. Het spreekt echter voor zich dat als jullie leven daar werkelijk in gevaar was, jullie wel een mouw aan deze situatie konden passen, bijvoorbeeld door A.(...) L.(...)’s kinderen mee te nemen naar Armenia.

Nog opvallender in deze zin is echter dat uw partner u niet vergezelde toen u Colombia verliet en pas maanden nadien ook naar Europa zou afreizen (CGVS p 9) en dat zowel u (CGVS p 7) als A.(...) L.(...) (CGVS A.(...) L.(...) p 6) beslisten om jullie respectievelijke eigen kinderen in Colombia achter te laten. Als jullie verklaringen over A.(...) L.(...)'s lotgevallen na uw vertrek overeenstemden met de werkelijkheid, kan immers worden aangenomen dat ook jullie kinderen niet buiten schot gelaten zouden worden en er ook voor hen een nood zou zijn om het land te verlaten.

Uw meest veelzeggende verklaring in dat opzicht is echter uw eigen nadrukkelijke stelling dat het eigenlijk uw intentie was om niet lang in België te blijven en op 15 november 2022 (of 28 december 2022 (CGVS p 13)) naar Colombia terug te keren (CGVS p 9). Dit ondermijnt elke geloofwaardigheid van de gedachte die de kern vormt van uw –en in wezen elke- asielaanvraag, namelijk dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omwille van een gegronde vrees.

Gevraagd waarom u vertrok uit Colombia met de uitdrukkelijke intentie om spoedig terug te keren, haalt u een aantal redenen aan. U stelt dat het uw plan was om 'de situatie af te wachten' (CGVS p 13). Dat had u in zekere zin natuurlijk al gedaan door ongeveer tien maand zonder problemen in Armenia door te brengen alvorens naar België te komen. U stelt ook dat de bedreigingen jegens uw vrouw u over de streep trokken (CGVS p 13), maar het valt moeilijk in te zien hoe u die relevanter achtte dan het incident van december 2021, waarbij u ternauwernood aan de dood ontsnapte.

Tot slot wachtte u tot uw vrouw eind januari 2023 naar België kwam, maanden na uw eigen komst dus, om asiel aan te vragen (CGVS p 9). Er kan echter van worden uitgegaan dat iemand die jegens zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert, zich bij aankomst in een veilig land onverwijld tot de autoriteiten van dat land wendt met het oog op internationale bescherming.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die inhoudelijk betrekking hebben op de problemen waarvoor u internationale bescherming zoekt, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden, aangezien zij niet raken aan elementen die in deze beslissing worden betwist.

U en uw partner leggen diverse identiteitsdocumenten voor. Het betreft jullie paspoorten, de identiteitskaart van uw partner en jullie rijbewijzen. Deze documenten kunnen echter louter jullie identiteit, nationaliteit en rijvaardigheid staven, die in deze beslissing op geen enkele wijze ter discussie staan.

Jullie leggen daarnaast ook diverse documenten neer betreffende jullie reis per vliegtuig, meer specifiek kopieën van betaalbewijzen, tickets en reisschema's. Deze documenten tonen echter louter aan hoe en wanneer u naar België reisde, maar uw verklaringen daaromtrent worden sowieso al niet betwist. Eén van de documenten toont aan dat u inderdaad van plan was eind december terug te keren naar Colombia (CGVS p 13) en niet 15 november zoals u –wellicht per vergissing- ook verklaarde (CGVS p 9).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee

rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van A. L. C. C. (verzoekster) luidt als volgt:

#### "A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U hangt de katholieke strekking van het christelijke geloof en hebt geen politieke activiteiten. U werd op (...) 1982 geboren in Pajarito (departement Boyacá), waar u woonde tot u op zevenjarige leeftijd naar Bogotá verhuizen. Daar bleef u tot uw vertrek uit Colombia.

*U werkte het hoger middelbaar onderwijs af en werkte in Colombia in een bakkerij. Uw vader zou in Arauca wonen, maar met hem hebt u geen contact meer. Uw moeder woont in Anolaima (departement Cundinamarca). U hebt een zus die in Sogamosa (departement Boyacá) woont en vier halfbroers en twee halfzussen die in Bogotá verblijven. Uw huidige partner J.(...) J.(...) L.(...) Z.(...) (CGVS (...), DVZ (...)) verblijft net als u in België en heeft ook een verzoek om internationale bescherming ingediend. U hebt twee meerderjarige dochters uit een eerdere relatie die momenteel bij uw moeder in Anolaima wonen.*

*Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner J.(...) J.(...) (zie ook hieronder):*

*(...)*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner (CGVS p 8, CGVS J.(...) J.(...) p 14) en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:*

*(...)*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

### 3.1. Verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekende partijen gaan in dit kader in op hun vrees voor vervolging vanwege leden van Frente 27 van de FARC, het feit dat er geen daadwerkelijke bescherming uitgaat vanwege de Colombiaanse staat, het

gegeven dat verzoeker reeds herhaaldelijk vervolging heeft ondergaan en zij bijgevolg voldoen aan de voorwaarden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, minstens dat hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op het theoretisch kader omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en menen zij dat zij voldoen aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor dergelijke subsidiaire beschermingsstatus.

3.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Daarnaast gaan verzoekende partijen in op de problematische veiligheidssituatie in Colombia en hekelen dat de commissaris-generaal een reducerende en verkeerde interpretatie van de objectieve beschikbare informatie doorvoert.

3.1.3. Verzoekende partijen vragen in hoofddorde hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

### 3.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

#### 3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.*

*De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”*

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

*“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:*

*a) [...];*

*b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;*

[...]"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

### 3.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet verduidelijken op welke wijze zij artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel, dat het toepassingsgebied van de wet aanduidt, geschonden zou kunnen zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet toelichten op welke manier zij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens opnieuw niet in hoe voormeld artikel zou zijn geschonden. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend en betreft aldus een algemeen geformuleerd artikel.

Wat betreft de algemene verwijzing van verzoekende partijen naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekende partijen eventueel nog zouden kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

### 3.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekende partijen maken niet aannemelijk door de tak Frente 27 van de FARC te worden gevisieerd omwille van verzoekers betrokkenheid bij een verkeersongeval dat een FARC-leider om het leven bracht aangezien:

a) verzoeker opvallend weinig informatie kan verschaffen over de identiteit van de personen met wie hij te maken heeft gekregen in Colombia of wie zij precies vrezen bij terugkeer,

b) het door verzoekende partijen geschetste verloop van de gebeurtenissen niet-aannemelijk is en er niet op wijst dat iemand in Colombia er werkelijk op uit was om verzoeker te doden, te meer gelet op het tijdsverloop, het feit dat de personen zich er op 23 december niet van vergewist zouden hebben dat verzoeker daadwerkelijk dood was en het feit dat verzoekster kennelijk probleemloos kon achterblijven in Bogota en hun kinderen thans nog in Bogota wonen,

c) het door verzoekende partijen gestelde gedrag niet overeenstemt met een echte vrees voor vervolging nu (A) zij geenszins aannemelijk maken dat zij alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebben benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming, (B) zij niet ernstig hebben overwogen zichzelf in veiligheid te brengen door elders in Colombia te gaan wonen, (C) verzoekster in Bogota achterbleef terwijl verzoeker zogenaamd uit vrees voor zijn leven Bogota voor Armenia verliet, (D) verzoekster niet mee uit Colombia vluchtte en pas maanden nadien naar Europa zou afreizen, alsook dat zij besloten hun respectievelijke eigen kinderen in Colombia achter te laten, (E) verzoeker verklaart dat zijn eigenlijke intentie was om niet lang in België te blijven en op 15 november 2022 terug te keren naar Colombia, (F) verzoeker nog tot eind januari 2023 wachtte om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen;

(ii) de documenten die verzoekende partijen voorleggen, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

### 3.3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekende partijen de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in de administratieve dossiers, is de commissaris-generaal van oordeel dat in hoofde van verzoekende partijen geen bijzondere steunmaatregelen moeten worden verleend.

Te dezen staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

*“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoekende partijen slagen er met het betoog in hun verzoekschrift niet in om afbreuk te doen aan voormelde overwegingen. In zoverre zij in hun verzoekschrift wijzen op het feit dat het aannemelijk is dat verzoekers geheugen, gelet op de verschillende trauma's die hij heeft doorgemaakt, is aangetast ten aanzien van bepaalde onderwerpen en zij meermaals refereren aan de traumatische gebeurtenissen die hem zijn overkomen, merkt de Raad vooreerst op dat zij zich te dezen bedienen van blote beweringen en geen enkel (psycho-)medisch attest voorleggen ter staving van hun beweringen in dit verband. Voorts laten verzoekende

partijen na om in dit verband ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperken zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar trauma's in hoofde van verzoeker. Zij tonen daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze het opgeworpen kwetsbaar profiel van verzoeker van invloed zou zijn geweest op diens verklaringen, laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen kunnen te dezen bezwaarlijk volstaan met hun algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met verzoekers traumatische ervaringen.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoeker van deze beweerde problemen bovendien zelf geen melding maakte in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 mei 2023. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde hij immers ontkennend (zie 'Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ' d.d. 25 mei 2023, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouds op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen (ernstige) psychologische problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoeker, al dan niet omwille van psychische problemen of trauma, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht.

Er dient verder te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, spontane, doorleefde, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Te dezen kan worden opgemerkt dat de bestreden motieven betrekking hebben op essentiële elementen in en gegevens betreffen die de kern uitmaken van de door verzoekende partijen aangevoerde vrees.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekende partijen in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

### 3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Bij terugkeer naar Colombia vrezen verzoekende partijen te worden vervolgd door de Frente 27 van de FARC omdat verzoeker betrokken was bij een verkeersongeval waarbij een FARC-leider om het leven zou zijn gekomen.

3.3.6.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst hebben verlaten of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan hun verklaringen als zouden zij vervolging vrezen vanwege de Frente 27.

3.3.6.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat verzoekers gebrekkige kennis over de identiteit van de personen met wie hij te maken zou hebben gekregen in Colombia en wie verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Colombia afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen:

*"Vooreerst valt op dat u weinig informatie kan verschaffen over de identiteit van de personen met wie u te maken zou gekregen hebben in Colombia of wie u precies vreest bij terugkeer.*

*U verklaart dat u betrokken was bij een ongeval waarbij een leider van het Frente 27 (Front 27) van de FARC-beweging om het leven kwam. Op zich weet u aannemelijk te maken dat u in juni 2021 als taxichauffeur betrokken was bij een verkeersongeval, waarbij een bestuurder van een bromfiets om het leven*

*kwam. U legt een video van dat ongeval neer, net als foto's van dezelfde scène meteen nadien, waarop inderdaad de impact van een ongeval tussen een taxi en een bromfiets te zien is. U ondersteunt het bestaan van dat incident ook verder met documenten van de Colombiaanse politie.*

*Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat het voornaamste slachtoffer van dit ongeval een leider van de Frente 27 is. De dood van deze persoon vormt nochtans de katalysator van alle vermeende vervolgingsfeiten die u nadien zou hebben meegemaakt (CGVS p 8-9). U bent opvallend genoeg niet in staat de naam te noemen van deze persoon, hoewel u daar in principe perfect van op de hoogte zou kunnen zijn: de naam staat immers vermeld in een document dat u aan het CGVS overhandigde (CGVS p 10). Het feit dat u echter deze naam niet kent, ondermijnt wezenlijk uw stelling dat deze specifieke persoon de sleutelfiguur in uw relaas vormt.*

*Het politiedocument waarnaar u verwijst noemt als betrokkene een zekere Jo.(...) A.(...) T.(...) P.(...). U legt echter geen enkel bewijs neer dat een persoon met deze naam een hoge positie bekleedt bij, of überhaupt gelinkt is aan, de Frente 27 van de FARC of de FARC in het algemeen, noch dat hij banden heeft met enige criminele groepering.*

*In dezelfde lijn legt u ook eerder vage verklaringen af over de identiteit van de concrete personen die u vreest in Colombia. U stelt eenvoudigweg dat het gaat om 'de personen die u probeerden te doden' en komt niet verder dan het 'vermoeden' dat het gaat om mensen die 'onder deze leider van het Frente 27 stonden', al suggereert u later dat het om huurmoordenaars ging (CGVS p 11).*

*Samenvattend moet worden opgemerkt dat als u werkelijk problemen kende met individuen in Colombia en ook effectief bepaalde specifieke personen vreesde bij terugkeer, er verwacht zou mogen worden dat u veel beter op de hoogte zou zijn van de concrete identiteit van deze mensen."*

Verzoekende partijen merken in hun verzoekschrift op dat verzoeker de naam van de persoon die ten gevolge van het verkeersongeval overleden is niet kent en dat deze overweging "niet-ontvankelijk" is vermits diens naam blijkt uit de informatie die verzoekende partijen voorleggen. Zij vervolgen in hun verzoekschrift dat verzoeker verschillende trauma's heeft doorgemaakt en het bijgevolg alleszins aannemelijk is dat zijn geheugen aangetast is ten aanzien van bepaalde onderwerpen.

De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen aanvoeren in voorliggend verzoekschrift, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekende partijen op de hoogte zijn van de inhoud van de documenten die zij zélf voorleggen ter staving van hun beschermingsverzoeken en bijgevolg van de naam van het slachtoffer van het verkeersongeval die wordt vermeld in de door hen voorgelegde documenten. Dit eens te meer nu verzoekende partijen de dood van deze persoon aangrijpen als kernelement in het kader van hun vrees voor vervolging en deze persoon aldus een spilfiguur vormt in hun asielrelaas. De vaststelling dat verzoekende partijen echter zelf geen duidelijkheid kunnen verschaffen omtrent de naam van deze persoon, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar trauma's in hoofde van verzoeker, merkt de Raad op dat hoger reeds in punt 3.3.5. is komen vast te staan dat zij er niet in slagen aan te tonen dat traumatische ervaringen verzoeker zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Verzoekende partijen vervolgen in hun verzoekschrift dat het onredelijk is te eisen dat zij kunnen bewijzen dat de overledene banden had met Frente 27 aangezien een dergelijk bewijs niet bestaat en aldus op geen enkel ogenblik verkregen kan worden.

De Raad merkt op dat verzoekende partijen zich met deze argumentatie beperken tot poneren van louter blote beweringen en het tegenspreken en minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij de pertinente motieven niet kunnen weerleggen.

Waar verzoekende partijen voorts betogen in het verzoekschrift dat de personen die zij vrezen in Colombia zich niet aan hen hebben voorgesteld, doch dat het duidelijk is dat de groep Frente 27 wrok ten aanzien van verzoeker koestert, weerleggen zij allerminst de vaststelling dat zij zich te dezen louter beperken tot hypothetische vermoedens en het niet aannemelijk is dat zij niet beter op de hoogte zijn van de concrete identiteit van de personen van wie zij vervolging vrezen.

3.3.6.4. Het verloop van de gebeurtenissen, zoals verzoekende partijen dit schetsen, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

In dit verband considereert de commissaris-generaal vooreerst pertinent als volgt:

*“In dat opzicht is het in de eerste plaats het tijdsverloop van uw relaas dat de aandacht trekt.*

*U verklaart dat het cruciale verkeersongeval zich voordeed op 16 juni 2021. Het volgende incident, waarbij u in de wijk Barrio Galán werd aangevallen en ernstig werd toegetakeld, deed zich ruim een halfjaar later voor, op 23 december. U meldt geen enkel incident of ontwikkeling in de periode tussen beide gebeurtenissen. Ook na de aanval kon u maar liefst elf maanden in Colombia blijven zonder verdere incidenten, tot eind oktober 2022 (CGVS p 8-9, p 6).*

*Het is echter weinig aannemelijk dat een guerrillabeweging u nu eens brutaal om het leven probeerde te brengen uit wraak voor de dood van hun leider, om u vervolgens weer maandenlang met rust te laten alsof zij alle interesse in u verloren waren. Het patroon dat u omschrijft wijst hoogstens op twee van elkaar losstaande incidenten –een verkeersongeval en een gewelddadige overval- eerder dan gerichte vervolging.*

*U werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat het opmerkelijk is dat er maar liefst een halfjaar voorbij ging tussen het initiële verkeersongeval en de poging om u te vermoorden. Uw antwoord hierop weet echter niet te overtuigen: u kwam niet verder dan deze tijdsduur te minimaliseren als ‘slechts zes maanden’, stelde dat u niet weet hoe dergelijke huurmoordenaars te werk gaan en speculeerde dat zij misschien wat afwachtten tot ‘de situatie gekalmeerd was’ (CGVS p 11).”*

Verzoekende partijen hekelen in hun verzoekschrift de argumentatie van de commissaris-generaal en benadrukken dat verzoeker verschillende keren telefonisch werd bedreigd alvorens fysiek te zijn aangevallen, zodat hij dus allerminst “onveranderd en onbezorgd” is gebleven in de periode tussen het verkeersongeval en de fysieke aanval.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen geen eenduidige verklaringen afleggen met betrekking tot het feit of verzoeker telefonisch bedreigd werd tussen juni 2021 en december 2021, dient te worden opgemerkt dat het desalniettemin ongeloofwaardig is dat een gewapende, doch georganiseerde groepering zoals de Frente 27 van de FARC zijn dreigementen niet ten gepaste tijde ten uitvoer zou brengen. Het is in dit licht dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partijen zowel gedurende de periode van juni 2021 tot december 2021 en van december 2021 tot eind oktober 2022 zonder noemenswaardige problemen in Colombia konden verblijven. Deze vaststelling doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Door in het verzoekschrift te betogen dat verzoeker in december 2021 voor dood werd achtergelaten en verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS met betrekking tot dit incident te hernemen, slagen verzoekende partijen er niet in om de terechte vaststellingen in de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen waar dienaangaande wordt overwogen als volgt:

*“Ook is het bijzonder weinig plausibel dat de personen die u op 23 december aanvielen, u daarbij niet om het leven brachten indien dat werkelijk hun doel was.*

*U omschrijft dit incident als een bijzonder gewelddadige gebeurtenis, waarbij u met een geweer in het gezicht werd geslagen en waarbij een slagader in uw arm werd opengesneden en u voor dood werd achtergelaten (CGVS p 8). Echter, als het hun doelstelling was om u uit wraak te vermoorden en als het inderdaad om ‘huurmoordenaars’ of minstens geharde criminelen ging, lijkt het opmerkelijk dat zij zich er kennelijk niet van vergewisten dat zij u daadwerkelijk om het leven hadden gebracht.*

*U weigert bovendien klare wijn te schenken over de verdere afwikkeling van de aanval, hoewel die vanzelfsprekend essentieel is om te begrijpen waarom u levend werd achtergelaten door personen die er zogenaamd op gebrand waren u te doden. U verklaart bewusteloos te zijn geraakt en wakker geworden te zijn in het ziekenhuis, maar kan niet uitleggen hoe u naar dat ziekenhuis was getransporteerd, noch door wie (CGVS p 11-12). Het houdt echter geen steek dat niemand u hiervan op de hoogte gebracht zou hebben eens u weer bij bewustzijn kwam. Op deze manier biedt u dus geen zicht op de werkelijke aard van het incident waarvan u het slachtoffer werd, hetgeen afbreuk doet aan uw bewering dat het gerichte, door wraakmotieven geïnspireerde vervolging betrof.*

*U legt foto’s neer van de verwondingen die u opliep ten gevolge van deze aanval alsook diverse medische documenten die werden opgesteld in de nasleep ervan. Deze documenten tonen inderdaad aan dat u in december 2021 het slachtoffer werd van verregaand fysiek geweld. Dat punt wordt op zich niet betwist door het CGVS, daar u het uitvoerig staakt. Uit geen van de documenten blijken echter de vermeende wraakmotieven van de daders die u weliswaar aanhaalt maar die u geenszins aannemelijk weet te maken. Met andere woorden, op basis van uw interview en stavingstukken kan niet zonder meer worden aangenomen dat u daadwerkelijk het slachtoffer was van gerichte, geïndividualiseerde vervolging. Het CGVS erkent dat gemeenschappelijke criminaliteit, ook in fysiek gewelddadige vorm, voorkomt in Colombia. Met het oog op de beoordeling van uw toekomstgerichte vrees is het echter essentieel dat u aannemelijk maakt dat er specifieke omstandigheden zijn waardoor net u bij terugkeer een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van geweld, bijvoorbeeld van een aanval zoals deze. U laat na dat te doen.”*

Verzoekende partijen benadrukken in het verzoekschrift dat verzoeker in december 2021 het slachtoffer is geworden van een brutale gebeurtenis en dat hij niet de moeite heeft genomen om vervolgens getuigen te

ondervragen over de nasleep van de aanval. Daarbij komt dat het volgens verzoekende partijen aannemelijk is dat verzoeker er niet aan gedacht heeft om derden te ondervragen over hoe hij in het ziekenhuis is terecht gekomen gelet op zijn lichamelijke en geestelijke gezondheidstoestand. Verzoekende partijen verwijzen voorts naar de verklaringen zoals zij deze hebben uiteengezet bij het CGVS.

De Raad wijst erop dat, zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker zich initieel op zijn herstel wilde focussen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekende partijen zich terdege zouden hebben ingelicht over het incident waarvan verzoeker persoonlijk slachtoffer zou zijn geworden en dat een kernelement vormt in hun asielrelaas. Te meer daar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, zo zij daadwerkelijk zouden zijn gevisieerd door de gewapende groepering Frente 27, zij aldus de nodige veiligheidsmaatregelen hadden willen nemen en zich terdege zouden hebben geïnformeerd over het incident en de afwikkeling ervan om zichzelf en hun gezin in veiligheid te stellen.

Verzoekende partijen voeren geen enkel concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de voorgelegde foto's van verzoekers verwondingen, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.6.5. Daarnaast merkt de commissaris-generaal op goede gronden op:

*“Ook het feit dat uw partner kennelijk probleemloos kon achterblijven in Bogotá terwijl u naar Armenia trok, duidt erop dat niet gericht naar u gezocht werd.*

*Rond de overgang tussen 2021 en 2022 keerde u zelf terug naar uw geboortestad Armenia om er maandenlang te herstellen van de aanval die u te verduren gekregen had (CGVS p 8-9). Uw vrouw bracht deze hele periode door in Bogotá, op de plek dus waar u in de problemen was gekomen (CGVS p 11). U verklaart weliswaar dat u het doelwit was en niet zozeer uw vrouw (CGVS p 11). Tegelijk stelt u echter dat uw vrouw wel door uw vijanden belaagd werd eens u Colombia had verlaten en zich uiteindelijk ook genoodzaakt zag het land te ontvluchten en in België internationale bescherming aan te vragen (CGVS p 9). Dat wijst er dan weer net wel op dat het Frente 27 niet te beroerd waren om ook uw familie te viseren.*

*In dat opzicht is het dan weer opmerkelijk dat uw kinderen wel nog in Bogotá wonen (CGVS p 7), dat zij het goed stellen (CGVS p 8) en dat, ondanks de voortdurende aanwezigheid van uw kinderen aldaar, zich geen nieuwe ontwikkelingen meer hebben voorgedaan in uw problemen sinds uw huidige partner het land verliet (CGVS p 10). Als er werkelijk personen waren die het in Colombia nog steeds op u gemunt hadden, zou men logischerwijs verwachten dat uw kinderen niet zomaar met rust zouden worden gelaten, temeer dat volgens uw verklaringen ook niet het geval was met uw partner.”*

Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift op dat verzoekster wel degelijk werd aangeklampt door twee personen die naar haar echtgenoot vroegen toen verzoeker in Armenia verbleef en dat dit opnieuw wijst op het feit dat zij worden vervolgd door een gewapende bende.

De Raad stelt na lezing van de administratieve dossiers vast dat verzoekende partijen zich te dezen bedienen van een *post factum*-bewering die geen steun vindt in de verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd tijdens hun persoonlijke onderhouden en waarbij verzoekende partijen daarentegen aangeven dat verzoekster slechts zou zijn gevraagd naar haar echtgenoot wanneer verzoeker reeds in België was aangekomen, meer bepaald in november 2022 (administratief dossier verzoekster, CGVS, p. 7-8). Dergelijk betoog dat ertoe strekt om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, kan bezwaarlijk overtuigen en is niet van die aard om een ander licht te werpen op voormelde pertinente vaststellingen.

Daarnaast benadrukken verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift dat zij niet over de financiële middelen beschikten om het hele gezin weg te sturen en hun kinderen daarom bij hun oma op het platteland in Colombia zijn achtergebleven.

De Raad onderstreept dat de vaststelling dat de kinderen van verzoekende partijen zonder problemen in Colombia kunnen verblijven – zij het bij hun oma – er wel degelijk op wijst dat de door verzoekende partijen voorgehouden vrees niet geloofwaardig is en niet wijst op een vrees voor vervolging vanwege een gewapende bende.

3.3.6.6. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze vervolgt dat ook de houding van verzoekende partijen de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging ondermijnt.

Zo staat in de bestreden beslissingen vooreerst terecht te lezen dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebben benut alvorens zich voor internationale bescherming tot de Belgische autoriteiten te wenden en dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas ondermijnt. In dit verband benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekende partijen *in casu* niet slagen.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (administratieve dossiers, map 'Landeninformatie', COI Focus, "*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*" van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift lijken te laten uitschijnen – beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden in het verzoekschrift, worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij geen bescherming en/of hulp zouden hebben (kunnen) bekomen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verzoekende partijen benadrukken in dit verband in het verzoekschrift dat zij geen klacht meer durfden neerleggen na de aanval uit angst voor represailles en verzoeker zich wilde focussen op zijn herstel. De Raad merkt op dat verzoekende partijen zich te dezen bedienen van blote beweringen en eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij evenwel geen afbreuk vermogen te doen aan de pertinente overwegingen waar dienaangaande in de bestreden beslissingen staat te lezen als volgt:

*"Na afloop van het verkeersongeval in juni liep er een politieonderzoek, waarbij werd vastgesteld dat u geen schuld trof voor dat ongeval (CGVS p 8). Nadien stapte u zelf nog één keer naar de Colombiaanse autoriteiten. Op 5 november 2021 legde u klacht neer naar aanleiding van de dreigtelefoontjes die u ontving (CGVS p 10). U legt een kopie van deze klacht voor bij het CGVS, al kan daaruit onmogelijk de waarachtigheid van de vermeende bedreigingen worden afgeleid.*

*U verklaart echter dat u op geen enkele manier meer bescherming zocht na de aanval in december 2021 (CGVS p 10), nochtans de centrale escalatie van uw problemen en veruit de meest ernstige gebeurtenis die u aanhaalt. Gevraagd waarom u dat niet meer deed, stelt slechts dat u bang was en voorzichtig wilde zijn (CGVS p 10-11). Het lijkt echter logischer dat als u inderdaad bang was, u net wel de hulp van de Colombiaanse autoriteiten zou verzoeken."*

Deze vaststellingen blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Daarnaast staat in de bestreden beslissingen pertinent te lezen als volgt:

*"Voorts valt op dat u ook niet ernstig overwogen hebt om zichzelf in veiligheid te brengen door elders in Colombia te gaan wonen. Nochtans kan verwacht worden dat dit uw eerste reflex zou zijn, indien u werkelijk voor uw leven vreesde in Bogotá.*

*De meest voor de hand liggende optie in dat opzicht is Armenia, de stad waar u zelf vandaan komt en in de buurt waarvan ook uw moeder woont. U ging begin 2022 op haar boerderij nabij Armenia wonen om er te herstellen van de verwondingen die u in december in Bogotá opliep. U zou er blijven tot u eind 2022 Colombia verliet (CGVS p 9). Hoewel u nadrukkelijk gevraagd werd naar uw leven in Armenia in deze periode, maakt u zelf niet de minste melding van enig incident of zelfs maar de minste indicatie dat u in Armenia niet buiten het bereik van uw vermeende belagers zat (CGVS p 11). Met andere woorden, er kan worden verondersteld dat u daar in veiligheid kon leven, bovenop het feit dat u een persoonlijke band met de plaats had en er familie had wonen. Gevraagd of u dan niet gewoon naar Armenia zou kunnen verhuizen, hield u het erbij dat u gezocht wordt door een front van de FARC en dat zij actief zijn in heel Colombia (CGVS p 13), hetgeen vanzelfsprekend geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat deze beweging u net niet wist te vinden toen u maandenlang in Armenia woonde.*

*Gevraagd of u ooit overwogen hebt om zich elders in Colombia te vestigen, buiten Armenia en Bogotá, stelt u eenvoudigweg dat u in andere steden 'niemand kent' en 'niet weet hoe het er daar aan toe gaat' (CGVS p*

13). Het spreekt echter voor zich dat deze argumentatie weinig ernstig is, aangezien precies hetzelfde gold voor België.

Wat betreft uw eigen lichtzinnige omgang met het gevaar waarin u verkeerd zou hebben, is het opmerkelijk dat u, zoals hoger omschreven, uw vrouw achterliet in Bogotá toen u zelf –zogenaamd uit vrees voor uw leven Armenia verliet (CGVS p 11). U verantwoordt deze keuze door te stellen dat uw vrouw twee dochters had in Bogotá om voor te zorgen. Het spreekt echter voor zich dat als jullie leven daar werkelijk in gevaar was, jullie wel een mouw aan deze situatie konden passen, bijvoorbeeld door A.(...) L.(...)’s kinderen mee te nemen naar Armenia.

Nog opvallender in deze zin is echter dat uw partner u niet vergezelde toen u Colombia verliet en pas maanden nadien ook naar Europa zou afreizen (CGVS p 9) en dat zowel u (CGVS p 7) als A.(...) L.(...) (CGVS A.(...) L.(...) p 6) beslisten om jullie respectievelijke eigen kinderen in Colombia achter te laten. Als jullie verklaringen over A.(...) L.(...)’s lotgevallen na uw vertrek overeenstemden met de werkelijkheid, kan immers worden aangenomen dat ook jullie kinderen niet buiten schot gelaten zouden worden en er ook voor hen een nood zou zijn om het land te verlaten.

Uw meest veelzeggende verklaring in dat opzicht is echter uw eigen nadrukkelijke stelling dat het eigenlijk uw intentie was om niet lang in België te blijven en op 15 november 2022 (of 28 december 2022 (CGVS p 13)) naar Colombia terug te keren (CGVS p 9). Dit ondermijnt elke geloofwaardigheid van de gedachte die de kern vormt van uw –en in wezen elke- asielaanvraag, namelijk dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omwille van een gegronde vrees.

Gevraagd waarom u vertrok uit Colombia met de uitdrukkelijke intentie om spoedig terug te keren, haalt u een aantal redenen aan. U stelt dat het uw plan was om ‘de situatie af te wachten’ (CGVS p 13). Dat had u in zekere zin natuurlijk al gedaan door ongeveer tien maand zonder problemen in Armenia door te brengen alvorens naar België te komen. U stelt ook dat de bedreigingen jegens uw vrouw u over de streep trokken (CGVS p 13), maar het valt moeilijk in te zien hoe u die relevanter achtte dan het incident van december 2021, waarbij u ternauwernood aan de dood ontsnapte.”

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal duidelijk geen rekening heeft gehouden met de Colombiaanse context en de macht die de gewapende bendes daar hebben. Verzoekende partijen benadrukken in dit verband dat zij nergens in Colombia veilig zullen zijn. De Raad merkt op dat verzoekende partijen zich te dezen wederom bedienen van *post factum*-verklaringen, die niet overeenstemmen met de verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd tijdens de administratieve procedure, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er niet in slagen de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas te herstellen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker kennelijk probleemloos in Armenia kon verblijven en de kinderen van verzoekende partijen thans schijnbaar zonder enige problemen in Colombia kunnen verblijven.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming – hij wachtte immers van eind oktober 2022 tot eind januari 2023, toen verzoekster naar België kwam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen – een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Dit pas na enkele maanden indienen van zijn verzoek, tast dan ook bijkomend de geloofwaardigheid aan van de vrees van verzoekende partijen. De argumentatie in het verzoekschrift dat vertragingen van het indienen van beschermingsverzoeken niet ongebruikelijk zijn, de verwijzing naar de UNHCR Guide, het betoog dat veel verzoekers om internationale bescherming tijd nodig hebben om zich aan te passen aan hun nieuwe omgeving en de lokale procedures te begrijpen voordat ze de beslissing nemen om bescherming aan te vragen en het volharden in hun verklaringen in dit verband, is niet van die aard om hierop een ander licht te werpen. Dit betoog kan immers niet als een afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet verantwoorden waarom verzoeker al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen in dit verband worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.6.7. Verzoekende partijen voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.6.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het uitvoerig betoog in

voorliggend verzoekschrift met betrekking van het verlenen van het voordeel van de twijfel kan *in casu* dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.6.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.*

Zowel uit de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de *COI Focus*

Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia (administratief dossier verzoeker, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 5; administratief dossier verzoekster, 'verklaring DVZ', vraag 10, CGVS, p. 4) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Bogota en in Armenia in het departement Quindío worden beoordeeld.

Bogota noch Quindío blijken volgens de beschikbare landeninformatie te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of

correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Bogota en in Quindío is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.7.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, hetgeen niet het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.11. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

|              |                                                 |
|--------------|-------------------------------------------------|
| A. DE SMET,  | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| M. DENYS,    | griffier.                                       |
| De griffier, | De voorzitter,                                  |

M. DENYS

A. DE SMET